

Въ тоя случай ние изпълняваме една длъжност като запознаваме читателя въ кратки черти съ живота на скъпия за България гостенинъ въ столицата на 21-й септемврий 1902 година. Графъ Николай Павловичъ е роденъ на 17-й януарий 1832 година, училъ се въ Пажския корпусъ, въ 1849 год., на 17 години е билъ произведенъ офицеръ и постъпилъ въ лейбъ-гвардейския на Н. И. Величество полкъ, и въ 1851 год., свършилъ академията на генералния щабъ. Непосрѣдствено съ това били му възлагани важни служби, които е изпълнявалъ винаги съ отличие и въ 1856 година е билъ назначенъ руски воененъ агентъ въ Англия, а едновременно билъ е и въ разпореждане на руския тогава въ Парижъ посланикъ графъ Киселева. Първата забѣлжителна стъпка на графа Игнатиевъ на дипломатическото поприще е записката му, която рускиятъ пълномощникъ е прѣставилъ въ Парижката конференция въ 1856 година, вслѣдствие на домогванията на Австрия, която, поддържана отъ Англия, желаяла да се възползува отъ невзирането на рускиѣ дипломати, колкото се може повече да отдалечи Русия отъ Дунава и отъ Прутъ, та въ отдѣлната за Молдавия територия включила Болградъ, Комрадъ и колкото ѝ било възможно повече български колонии въ Бесарабия. Графъ Игнатиевъ въ записката си е доказвалъ, че границата трѣбва да бѣде по рѣката Ялпужела, а не по рѣката Ялпуха, и че руситѣ могатъ да задържатъ Комрадъ и повечето отъ българскиѣ колонии, като не бждатъ дадени тия прѣселенци пакъ на Турция, отъ които тѣ въ разни врѣмена сж избѣгали подъ покровителството на Русия. Тогава Игнатиеву било прѣдложено непосредственото участвуване въ прѣговоритѣ за опредѣляне на границата и само благодарение на него-